

**ОЧИЛА
И НОВИ РАЗКАЗИ**

© Иво Сиромахов, *автор*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4712-0

**ИВО
СИРОМАХОВ**

ОЧИЛА

и нови разкази

 ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

Снежен човек.....	7
Чарли.....	10
Кафе.....	21
Коминочистачката.....	27
Поща.....	32
Най-важно е здравето.....	38
На училище.....	41
Облогът.....	44
Мариела и голямата любов.....	51
Мъгла.....	61
Сапунени мехури.....	64
Сергия за истини.....	67
Дядо ми Хенри.....	76
Малка богородица.....	81
Нежна е нощта.....	84
На по-добро място.....	89
Съпругата ви не мисли така.....	97
Чадъри.....	105
Паметници.....	108
Животът е прекрасен.....	113
Залез и цигулка.....	118
В небето.....	122
Нагоре.....	128
Хладно за сезона.....	131
Направени сме ний от сънища.....	135

Където цъфтят лимоните	145
Уличката.....	153
Винаги двама, винаги.....	156
Страстната седмица	163
Бог да прости.....	168
Очила	172

Снежен човек

– Харесва ли ти, господине?

Гласът беше детски, но не виждах откъде идва.

– Аз го направих.

Зад снежния човек се показва момче на около седем-осем години. Ръцете му бяха зачервени от студа. Момчето духна върху тях, за да ги стопли.

– Да знаеш, че т’ва е най-хубавият снежен човек, който съм правил през целия си живот. Само морков си няма, ама нищо.

– Наистина е много хубав – съгласих се.

– Казва се Белчо. Знаеш ли защо?

– Защо?

– Щото всички снежни човеци се казват Снежко. А той е различен.

– Така е.

– И морков имаше, ама огладнях и го изядох.

Момчето ме погледна някак виновно. Аз се усмихнах.

– Снежният човек е по-голям от теб.

– Да. Татко казваше, че човек винаги трябва да прави неща, които са по-големи от него.

– Хубава шапка има.

– Т’ва е мойта шапка. Ама му отива, нали?

– Много му отива.

Свечеряваше се и фенерите в парка светнаха. Нашите три силуета – моят, на момчето и на снежния човек, хвърляха сиви сенки върху снега.

– Искаш ли да го купиш, господине?

– За какво ми е?

– А на мен за какво ми е? Направих го за сестра ми, но тя вече му се зарадва, така че повече не ни трябва.

Чак сега видях, че на пейката срещу снежния човек седи малко момиче. Беше се свила в късото си палтенце и трепереше от студ.

– Здравсти – казах ѝ.

– Няма смисъл да ѝ говориш – каза момчето. – Глухоняма е.

– Съжалявам.

– А, съжаляваш. Изобщо не ти пука. Да не е твоя сестра! Казваш го само колкото да кажеш нещо.

Стана ми гадно и замълчах. Стояхме с момчето пред снежния човек и се гледахме.

– И к'во сега, ще го купиш ли?

– Ами...

– Като го купиш, ще можеш да си го прекръстиш, както искаш... Но най-хубавото е, че ще си имаш лично твой снежен човек и можеш да го показваш на разни хора. Ще ги водиш тука и ще им викаш: „Ей т'ва е моят човек“. Айде господине, моля те, купи го. Сестра ми е гладна.

Погледнах момичето. То беше забило поглед във върховете на обувките си.

– Два лева добре ли е? – попита момчето и бързо добави: – Обаче без шапката!

– А не може ли да ти дам парите, без да го купувам?

– Не е честно. Татко казваше, че човек трябва да изкарва парите си с работа, а не да му ги подаряват... Ако два лева ти е скъпо, ще ти го дам за един. Става ли?

Извадих от джоба си смачкана десетолевка и му я подадох.

– Нямам да ти върна. Ще отида до магазина да ги разваля. Ей сега се връщам, господине.

– Не искам да ми връщаш. Давам ти десет лева за Белчо.

– Ама така не е честно. Татко казваше, че човек никога не трябва да взима повече пари, отколкото е заслужил. Иначе се разваля.

– Давам ти десет лева и това е.

– Тогава, господине, ще ти направя още четири снежни човека, за да е честно. Десет лева – пет снежни човека. Така добре ли е?

– Не искам да правиш повече снежни човеци. Иди и купи на сестра ти нещо за ядене.

– Ама аз ей сега бързичко ще ги направя и отиваме.

Зимният мрак се сгъстяваше. Момчето направи голяма снежна топка и я затъркаля в мокрия сняг. Буташе я енергично, затъваше до колене в снега, дишаше тежко.

Момичето на пейката вдигна очи към побелелите клони на кестените и тихичко се засмя на нещо.

Моят снежен човек ме гледаше.

От въгленовото му око се търкулна една капка и тежко тупна в снега.